

פרק

ביטמו ש

פּוֹרָאָן הַבִּיתָה

כשייעוֹן (ישראל) ביטמן את פעילותות  
בתנועה, החוג למחשבת הקיבוץ, מי...  
שם, בבית התק"ם, להוציא לאפרוטאץ'  
במשדרם ובஸדרנות, מאיין הם נאכין  
ונריגו אנטם פגון פגונות. האבן בשיש

**שלאותם של הנוצרים**, מארה, על-בולה וברוש ווון, בדורותיהם מאה, נמנעו מיפוי מישורי או מיפוי מושב נס עיון כביכול קשיש (194) וכבר זה מתרחש. בימים אלה הוא אוסף את הניריות המבוקש, והוורר בלבו, לבעל, מפשים שושיים המכקסים להתקחות על העצם, שטבון שאכזב ימינו. מיסטי רחוב, תחביבו, את כוחם ואומנותם, צטרכו להרחיקו מלהבדע בתרבותם, ואהובם של יקנוקות, אחריה מלאה מילאונות עונד באחד יקרים, כי איןנו רוחה לשיטם את דמיון כבסקן.

בבבאנון הוא לירד גליציה, ואינו געליג'ינער, לא נבאי עם – והכל שעיס על הוכחהו. הוא ארכא בלבוש וגהיגני – ואינו מפט רוחה אוינו מבקש לשאת חז – אך הוא נושא יוזען, לא לירד, ברכור, צדרו – עזום – וטיטס, לאוון, קר, עשו בסבעת התק"ס והטלת שפהו, הוגם שאמר טב. רודגון, מודאג מאך.

— בְּרִיאָה, בְּרִיאָה! —  
וְבַּגְּדוֹתָה, וְבַּגְּדוֹתָה... אֵין, קָרְבָּנוֹת  
הַאֲשִׁירִית, אֶם בְּגִילָּה, שְׁחִיל חַיִּיר  
הַבְּנָתָה-מִתְּבָנָה, עֲפָלָבָן, אֲדָמוֹת,  
כִּילָּה לְתַלְמִים שְׁמַרְתִּים וְמִזְרִים הַקּוֹבָרִים,  
עַלְוָה לְתַהְמָוטָן, אֲנִי מַסְכָּל עַל תְּהִנְוָה  
נְכָסָה וְנְשִׁיגָּה, כַּלְבָּלְבָּלְבָּלְבָּל  
בְּהַרְבָּרוֹתָה אֲנִי מַשְׁרָבָה, שְׁמַעַן  
בְּנִזְרָעָה שְׁחִיצָרָה הָאָתָה אֶל תִּמְשְׁרָבָן, דָּרִי  
לְפָעָמִים עַד דָּרָם וְמִזְרָה וְקוֹסָם, קָרְבָּנוֹת  
אַמְּטָעִים פְּרָקִים, קָרְבָּנוֹת הַבְּרִיאָה אָסָן לְלָל  
הַבְּרִיאָה וְהַרְבָּרוֹתָה, וְהַהָּרָבָּרָה, וְהַאֲלָרָה  
רַק בְּכִישָׁוֹן שְׁלֵפְרוֹקִים, הַקּוֹבָרִים הַאֲרִי  
וְיִמְרָאָה וְקֹהָה בְּרִיאָה, רַחֲמָתָה  
הַאֲגָנָהָם, שְׁהַקְשִׁיקָוּ שְׁלֵרְבָּתָה  
בְּגִינְעָלָתָה וְתַשְׁחִיתָה, שְׁאַזְנָבָן גְּנוּמָה  
קְטָלָנִים שְׁעָבָדָה, לְאָיָה כָּל כֵּן  
יְהִוָּה שְׁהָפֵעַנְתִּים עַל מִזְבְּחַת הַאֲדָר  
בְּכִלְבָּדָה, וְמִקְרָבָה, וְמִקְרָבָה, וְמִקְרָבָה

זה עתה יוזם יותר לוי קובץ, מאיר אוחז  
שלוא וולו, כי עלי עוזי נוכנה.  
אל והכונני באגי דגניה עוזריה הדר  
וקונצ'רטיינט, שם של לוי הנושא משפטית  
ונכחתו לרעת שדרות הנבנין והקמת  
המפעלים. קובץת אל שלושה התפקידים בילינה  
המשמעותי אונן שנורא, ואכם אונן ש  
אליאה שבדלו בלבנה ישופית. לא ראיית  
כך טעם להראיך עס בעבורם, והוא  
שבה מותגעגים ללוני משפטית, אם כי  
רצית, שהיינו תקליטם, אבל מה  
שכשא מוחלט שוני, גורם הגאים לה  
אות להקליטה ולא להוציארה, אך גם ביחסו  
של ערים והותה, והותינו קצת תא והוציאו

ונוטר לבך להזעם ואילו אמר, והתקבץ האיש  
כבר קיבל אופי לא רצוי, והבה עביד. או לא  
המכנו שבחים יהווicos כפסים בונקרים, עם  
אות, ואניך יכול לטען מין שישועה כזו, כי  
אליל אל מאן תננו חיהין, והוא אויל ונשנה  
לחולשתו, אך פרומאלאית — והוא לעוד  
שם דרכך, רע.

— אין גואה כיום 3 בענין מרכזיות לקיבוץ הדואשנות. העברונה העצמיות, אנו מלומדים בדורות. ובודרנו גורמים אובייקטיביים ויגדלו אמצעים תומכים, אך בדומה לא התרבות יש שפה רוחנית, שיש לנו יונישן, וזה גוזען. תקופה של לשלש, אויל והשבטים התיוויז'ו רוחנית. בימי שושן ערך התרבות עשבנית, ינית אמונה, הכהן רוחני לומשטי, דע כדי רci מושג'ה ואלה, והאל רק ענני אוניאני, אלא לאמר. יהודוי, כל קומתו לא מוגדרת עבירה עליה.

כדי שתוכנן באיזו ווורבה אווי מתיירס ליבור  
השכירה אמרו לא: ר' עכבר, ואל כל צורת איזה אורה,  
אפשר להגשים את עיקר העבורה העצמית,  
הוינו ערך עליון עטבנון לשלוחתך, וכלר  
להוציא ערכו קיימן, והוא לא כהה  
הרבה ארוכא, אם קיימן סכימו לשלוח לך  
משורר בחומר וריה ותנוועה הקיטזיטער.  
ךך וזה נראיה לא ליפֿ שעיה, ולעכשה כי מומד  
כאָן באַלעה ווועלט זיין מוכית אונרט  
האומה והמדינה. אין זו שאלת מוסרטין.  
כיזום צווארה ערורה מסמאנע ניכרת רבנן  
כיזום צווארה ערורה ערורה גויאוילווער זיין.

הו. אלי שנIDER טננBERG – מושך את הבעה העשיה שאנו רואה כמרוכת, אין לי עזה כיירט לפניו, ותונתי לאלה ירינו. הדור החברתי, התרבותי והוותרי מוקם דור הבנים אמנים נילא יכול ביצירה מקורי ואומתית, אך לא עיר דוד שנון ובן ובן ומאותה לחוי כפוף ובעלותם מתרים, ההשתנות מזמן, תחילה, הקולקטיב מגיע לכל פינה, תפתקינו החטני נעה קשה יותר וזרה. אך וכמה תלמידים היא הורות מבוגרים? אך מרידים כה גורז לפוליטי מודואר, שאין נוגנים על בר את הרעתו, ואני בטהה, אם יש תשובה.

ע – ישבה על השוחטת בחרם בדורלו

ו שאותו כה בעי' גז' בפ' ס, נשב' עז' הילוניים, וערין לא הצלחת להגי' לרעה משכני' ותכנית פעליה, כיצד לחולל שני' בתחום זה.

של ארכ' צ'ס בראט'ן. ואיזה ג'וד'ע!  
עו, אם סופר מומלץ, תנו לנו יפה מומלץ  
של פיה לאפשר לנו, ושהגענו יודע להבנת  
בין טוב ורע, הכה תנייש, אמרתי לו, אghostה  
הגות ומלהבה והנוחות מה עושם. הוא, בענין  
לא ידע מה עונתו ל'.  
— והבעיה השלישית המרכזית היא, דודו

**ביפוי הרכבת הרכבתית**  
 — נכו, המירה הרכבתית, כפ' שמכניס א' אל' יה' שמייסדיה היה ונרשאה במקפר' רב כ' קובץ' בתפקיד השילוחים מונחים כדור כל מסור' וקורזים סוכמי' הרכבת' יה' למל' קובץ' וכו' וזה קובי'ת' היג'ל בוגה' פלאה, אמא' דו' מקומות' אהורה', של' דנו' בר', גומ' זמ' מקרין' ש'ה' היה מוץ'יך, וא' אנס' פטיטס'.  
 כת' מורה' בשאלת מהות' הפיצ'יז' היה עני'ון רה'ע'מי', הירושה ומוקorth' וח'ץ' והופכ'ת הפלאי' קובץ', לע' זן פועל' הדב' חזרה' צו' פלאה' פלאה' יה' קובי'ת' הרכבתית.

יש שומות שלב מורים כמשמעותם  
לכינס העומדים ועתידים, כיון  
בצונאי לוגושי בזורה מושהי,  
לפחות במשות, את טיביה וערךיה של  
הויטה שלהם לבנים.  
הברוחוי, שנוצר מכב דוד, יש מלבאים מומ  
שינעה לעד רגאט החרבון, מבל פלונג  
בקירוניותו של חתינו, גזעוני, להוויה  
סcols מסטויים מהה שטבוריות על הר  
עויזריהו, אולס התהיל אראי לא-טבורי לא-  
תאנן, יזר עוז ואית לזר קוץ הנגעין  
גזרהו, בספלחה והנגן ימי  
הרשות והקורות חז' אורות  
ואבמצאות: נובל להעניק לכל עות, בן ז

